

„Samozřejmě,“ řekl Max co možná věcně, ale jeho srdce jásal.

Pamela si však zatím ještě nesedla, nýbrž s roztomilou nešikovností zacinkala lžičkou na vysokou skleničku.

„Tak jak se vám jídelna líbí?“ zvolala. Potom se nešťastně zamračila, sípavě si odkašlala a dotkla se prsty hlasivek, aby Maxovi ukázala, jak náročná může být práce průvodkyně cestovní kanceláře, nemá-li tato k dispozici mikrofon.

To není výstřih, pomyslela si Denisa. To je výloha řeznictví.

„Je to zde moc a moc krásné,“ řekl vážně Ignác.

„To jsem ráda,“ řekla Pamela a zatvářila se skromně a zároveň jakoby záhadně, což si Max v první chvíli nedokázal nijak vysvětlit, ale vzápětí mu to došlo: onen útulný luxus hotelové jídelny – naznačoval Pamelin výraz – není ani zdaleka samozřejmý a oni, účastníci, za něj vděčí jen a jen Pameliným mimořádným organizačním schopnostem.

Vděčně se na ni proto usmál. Všiml si, že Šarlota Pamele cosi gestikulovala a že Helga ji ihned okřikla.

Pamela s úsměvem kývla.

„A teď,“ zvolala slavnostně, „teď bychom se všichni měli trošičku představit! A začneme pěkně popořádku: Takže stůl číslo jedna!“

Kdo je kdo (1)

Jestliže toto obnovení tradičního zvyku někdejších odborářských rekreací většinu přítomných řekneme poněkud zaskočilo, pak Max jím byl upřímně vyděšen. Měl už své postavy dávno vybrané, jejich charaktery přinejmenším solidně nahozené, a dokonce všem pracně přidělil i jakžtakž obstojná jména – a teď mu to ta holka celé rozbourá!

„Takže já to vezmu hákem, abych nezdržoval, a představím vám rovnou celou naši rodinu,“ začal Jarda. „Takže já se jmenuju Pavel, moje žena se jmenuje Lenka a jsme oba z Mělníka.“

Tak na Pavla, Jardo, hezky rychle zapomeň, říkal si Max.

„Támhle u sousedního stolu jsou naše děcka,“ pokračoval Jarda, „kluk je Tomáš a holka Hanka... No, co bych vám tak ještě řekl?“

Jakej zas Tomáš a Hanka? vztekal se v duchu Max. Říkám ti jasně, Jardo, že tvoje děti se jmenujou Jára a Klára. Je ti to jasný?

Ve svém hněvu připomínal Max divadelního režiséra, jemuž kdosi po měsíci zkoušek kompletně změnil herecké obsazení.

„Jaké máte oblíbené koníčky, co je vaším největším přáním –“ pomáhala Jardovi Pamela.

„Koníčky?“ váhal Jarda. „Ryby. Hodně teda chodím na ryby.“

Budiž, svolil Max velkoryse. Choď si na ryby.

„A rodina!“ řekla Jitůš.

Jídelnou se ozval slabý úlevný smích.

„A největší životní přání?“ připomněla Jardovi Pamela.

„Ježišmarja,“ řekl Jarda. „Největší životní přání?“

Vypadal opravdu bezradně.

„To je doba,“ řekla Denisa.

Už měla dost hlad.

Tak třeba: Abysme byli všický zdravý, pomáhal mu v duchu neochotně Max.

„Abysme byli všický zdravý,“ řekl Jarda.

Následující vystoupení Ládi Max raději zcela ignoroval – ostatně z toho, co proti své vůli zaslechl, usoudil, že vůbec o nic nepřišel. Ten chlápek ho nezajímal dokonce ani jako Láďa – natožpak jako vášnivý letecký modelář Zdeněk, jehož největším životním snem je údajně letět v nadzvukovém letadle Concord. Nebudu takový nesmyslný kecy vůbec poslouchat, zuřil Max

a s ostentativním nezájmem si raději prohlížel modré výplně zlatého přepažení. Životní přání tady určuju já!

Když se však na Pamelinu výzvu postavily Šarlota s Helgou, každá s papírem v třesoucí se ruce, a s úsměvy dvou školaček na vánoční besídce se uklonily, Maxův zájem přece jen ožil – dokonce se v předtuše nevšedního zážitku posunul na židli o potřebných pár centimetrů doprava, aby mu ve výhledu nezacláněl již zmíněný servírovací stůl.

Také ostatní rekreanti zvědavě otáčeli hlavy.

„Večerní chvilka poezie?“ řekl Oskar.

„Pšššt,“ řekla Pamela.

„Trocha poezie nikoho nezabije, že, slečno průvodkyně?“ řekl Ignác.

Pamela si s úsměvem položila prst na ústa.

Max náhle zatoužil ty plné rty zlehka zkousnout. Všiml si, že ho Irma pozoruje, a rychle se proto podíval na Helgu.

Recitaci ovšem započala Šarlota:

„My jsme vdovy z Libně,
nezní tohle slibně?

Když si vyjdem k moři,
i skály se nám dvoří!“

„Jsme o něco mladší
a to maj skály radši!“

zvolala Helga.

„Když však přijdem na pláž,
je to vždycky blamáž!“

zaskřehotala Šarlota nešťastně.

„Koukněte na starou gardu,
jakou maj v těch plavkách dardu!“

napodobila Helga neuctivou mládež.

Obě se vesele zasmály, očividně spokojené s ohlasem publika.

„Naštěstí to neslyšíme,“

řekla Helga a ukázala škádlivě na Šarlotu,

„a málokdy se urazíme.“

„Každý muž je už jen bratr,
a náš idol? Foniatr!“

„Sedmdesát pět
není žádný med.

Nohy, srdce, záda v tahu,
milujeme už jen Prahu!“

Báseň dospěla k dvojhlasnému finále:

„Cestujeme, háčkujeme,
snad se svetrů dožijeme,
místo sexu křížovku,
pomýšlíme na stovku!“

K bouřlivému potlesku se rozpačitě přidávali i přítomní
číšníci.

Šarlota s Helgou se šťastně klaněly na všechny strany.

Denise šly obě dvě strašlivě na nervy.

„Jako přídavek by se mohly v tom jejich stanu převlíct,“
řekla.

Sama cítila, že to nějak nevyznělo.

Obě staré dámy si konečně sedly a představování mohlo pokračovat. Max doufal, že se alespoň – když už to takhle dopadlo – dozví něco o paní Košťálové a panu Petrescovi, ale Pamela je bůhvíproč zcela vynechala, přestože byli nyní na řadě; zmíněné dvojici to však očividně vůbec nevadilo, ba naopak to vypadalo, že jsou spíše rádi.

Místo nich udělila Pamela slovo Irmě a Denise – a to takovým tónem, jako by je chtěla za cosi vytrést.

Denisa s Irmou se na sebe podívaly.

„Řekneš to?“

„Řekni to ty.“

„Prosím tě, já ne!“

Denisa se ušklíbala a postavila se. Odvážně přelétla očima sál – předtím se až dosud dívala výlučně na Irmu – energicky se nadechla a představila Irmu i sebe coby studentky bydlicí v Praze.

Potom si znovu sedla.

Irma kývla.

Maxovi připadlo, že za tou skromnou a věcnou stručností, která by jinak působila sympaticky, byla jakási zvláštní ostražitost.

„Máte nějaké záliby?“ usmívala se Pamela.

Dívky mlčely.

„Přece baseball!“ ozval se Jarda. „Hrajou dobře.“

Irma s Denisou se na sebe znovu podívaly. Irma přemýšlela, jestli má toho chlapa opravit, ale nakonec to nechala být.

„Životní přání?“ řekla Pamela. Ať ty holky vidí, že taky umí být stručná – na tom není nic tak těžkého.

Zdálo se však, že překročila jakousi neviditelnou hranici. Denisa jí zpříma pohlédla do očí.

„Nemáme,“ řekla rozhodně.

„Vůbec žádná,“ řekla Irma.

Ticho u stolu bylo trapné.

„Ztracená generace,“ prohodil Oskar.

„Ty mlč,“ řekl Ignác.

„Je podnikatel,“ dodal směrem k Denise. „Lidé, jako je on, nám ukradli revoluci.“

Pamela pokrčila rameny a velitelským gestem ukázala na Jolanu a její rodiče. K Maxovu překvapení vstala sama Jolana; ku podivu nepůsobila ani příliš nervózně.

„Obávám se, že naše rodina se vám během cesty už několikrát představila.“

Pobavená reakce přítomných ji uklidnila. Cítila také, že jí hodně pomohla ta rozjímavá hodinka na posteli. Už zase to byla

ona. Připravila si původně jen tu první větu, ale nyní už věděla, co řekne dál. Rozhodila rukama.

„Přemýšlím, jestli je vůbec možné k tomu ještě něco dodat. Vždyť už nás všichni znáte: Ten člověk, který v opilosti stále padá do uličky, to je můj otec. Ta dáma, co si čtyřicet hodin denně čte knihy o Itálii, to je moje matka, a ta trochu obézní staropanenská dívka, co čtyřicet hodin denně zvrací, to jsem já. Jmenuju se Jolana.“

Úspěch u publika – a především u Maxe, Ignáce a Oskara – jí dodal potřebnou odvalu. Pohlédla vyzývavě na Pamelu.

„Jsme z Prahy a naším společným koníčkem je cestování autobusem.“

Ta holka je skvělá, uvědomoval si Max.

Jeho potlesk byl – poprvé na tomto zájezdu – naprosto upřímný. Jen kdyby byla trochu hezčí, napadlo ho.

Tak snad se to konečně začíná obracet k lepšímu, říkala si Jolana, když si sedala.

Kdo je kdo (2)

„Tak ještě tu máme tyhle dva pány na holení,“ ukázala Pamela prstem na Ignáce s Oskarem a potom spočinula dvěma významnými, dlouhými pohledy na Hynkovi a na Maxovi, „a po nich přijde to nejzajímavější!“

Bylo zřejmé, že si neomalenost svého výroku – nejen vůči oběma Maxovým kamarádům, ale koneckonců vůči všem, kteří se až dosud představili – vůbec neuvědomuje.

„S námi se nezdržujte, slečno průvodkyně,“ řekl hlasitě Ignác, aniž si – jako dosud jediný – stoupl. „My jsme jenom dva úplně bezvýznamní homosexuálové.“

Oskar pozoroval pláž a moře.

„My jsme jenom dva řadoví teplajzníci,“ zasmál se Ignác.

Max k němu vzhlédl s jistou obavou, ale jeho smích mu připadal v pořádku: byl uvolněný a lehkomyšlný. Osvobozující.

Ostatní rekreanti se zvýšeným zájmem vzhlíželi k jejich stolu.

„Ale jděte,“ řekla Pamela.

S nejistým úsměvem se rozhlédla.

„Já to říkal,“ řekl Jarda.

Nepřátelsky si Ignáce měřil.

„No jo. A co je horší: My nejenže nemáme největší životní sen,“ řekl pochmurně Ignác a pohlédl na Irmu s Denisou, „my dokonce nemáme ani koníčky!“

„To zas nelži,“ osmělil se Oskar, „ty přece hrozně rád pozoruješ vosy!“

„V koši,“ řekl Pamele Max. „Abychom byli přesní.“

Jídelnou zavládl všeobecný informační chaos, jehož přímým důsledkem byl rádobydiskrétní šepot. Šarlota s Helgou se zvědavě postavily.

„Oni jsou homosexuálové?“ zeptala se Zuzana šeptem svého muže.

„Ano,“ řekl Hynek.

Přál by si, aby se jeho žena tvářila jinak. Pokud možno méně udiveně. Kde žije?

Jakub nevěřil svým uším: Takže oni jsou taky homouši – a docela klidně o tom nahlas mluví! Dokonce se ještě smějí! Nechápal, jak to dokážou – a záviděl jim. Nemohl od nich odtrhnout oči. Přemýšlel, jestli by to taky měl říct.

U stolu číslo 1 se mezitím rozvinula hlučná debata o homosexuálech, nemoci AIDS a drogové závislosti. Pamela se pokusila uchopit organizaci večera znovu do svých rukou.

„Takže to bychom měli,“ volala hlasitě, „a nyní bych chtěla poprosit, aby se nám všem představil pan poslanec z parlamentu s rodinou.“

Sál se posléze přece jen ztišil.

Poslanec z parlamentu byl docela mile sebeironický a profesionálně věcný. Představil především svou ženu a syna a potom – už z titulu své funkce – pohotově a vtipně zodpověděl dosti hloupý dotaz od stolu číslo 1. Jeho projevu, říkal si Max, se nedalo nic vytknout – což bylo právě to, co Zuzaně, když o tom tak přemýšlela, vlastně vadilo vůbec nejvíc.

„Děkujeme,“ poděkovala poprvé toho večera Pamela a potom obřadně položila ruku na Maxovo rameno: „Pana spisovatele vám také jistě nemusím představovat.“

Max se zlehka nazdvihl, ale když levým ramenem narazil do Pamelina ňadra, zase si rozpačitě sedl. Pamela ho pak – v logickém rozporu se svým předchozím tvrzením – představila sama, a sice jako známého autora a humoristu, který se hrozně dobře čte a který se jí svěřil, že každý den napíše jednu stránku, takže za rok má hotový celý román.

Šarlota – jako jediná – zatleskala.

Denisa s Irmou si vyměnily krátký pohled.

„Takhle jsem to ale neřek,“ protestoval chabě Max.

„To je jedno, řekls to hezky,“ řekl Ignác. „My ti rozumíme.“

„On je taky homosexuál?“ zeptal se Jakub nahlas otce.

„Ne.“

Max se rezignovaně zasmál.

Jolana na něj chápatě mrkla.

„Takže kdo nám zbývá?“ řekla Pamela a rozhlédla se. „Asi... už jenom já.“

„To nejlepší nakonec!“ zvolal Ignác.

Pamela pravila, že – jak už asi všichni vědí – se jmenuje Pamela a že před týdnem s vyznamenáním maturovala na střední ekonomické škole, obor cestovní ruch, kde také několikrát získala titul Miss ekonomka. Ve svém volném čase prý ráda jezdí na horském kole a poznává zajímavé lidi. Má ráda meruňkovou

marmeládu a Mozarta. Toho údajně doslova zbožňuje. Jejím největším životním přáním je, aby už nebyly žádné války a aby všichni lidé na světě žili v míru.

„Amen,“ řekl Ignác.

„Tak,“ řekla Pamela, „a já jim jdu říct, že už můžou nosit večeře.“

Žlutej meloun, uzenej losos a máta!

Zjištění, že Ignác s Oskarem jsou homosexuálové, přirozeně vyvolalo u jednotlivých účastníků zájezdu odlišné reakce.

Patrně nejvzrušeněji reagovala Jitka. Vydávajíc své tupé tmářství za posvátný mateřský pud, přivolala ihned obě své dospívající děti a hlasitým šepotem na ně vášnivě apelovala, aby si proboha hlavně pořádně myly ruce. Jaroslav se tvářil triumfálně: Neříkal jsem snad, že jsou to buzeranti? Šarlota s Helgou – u nichž by Max spíše očekával cosi jako kritický generační nesouhlas – se kupodivu jen rozpustily a jakoby vědoucně usmívaly; pokud Ignácovi s Oskarem vůbec něco vytýkaly, pak snad jen ten všeobecný rozruch, který svým vystoupením vyvolali a který jim trochu pokazil oslavy recitátorského úspěchu. Pamela, jakmile konečně pochopila, že si její spolustolovníci nedělají legraci, dokonce zdvojnásobila své permanentní nadšení. Homosexuálové jsou přece zajímaví lidé, a zajímavé lidi – jak přece před chvílí říkala – ona ráda poznává. Má vlastně neuvěřitelné štěstí – jede teprve na svůj druhý zájezd, a nejenže hned veze jednoho známého spisovatele a jednoho poslance z parlamentu, ale dokonce i dva opravdické homosexuály! Není snad její život jedno báječné dobrodružství? Irma s Denisou se sice tvářily naprosto samozřejmě, ale Irmino ustavičné, nervózní a občas skoro nevědomé upíjení ze skleničky, stejně jako Deni-